

La Sopa de Pedres

LA PAERIA

Ajuntament de Lleida

Adaptació i il·lustració: Daniel Ponté
Valldcabres

Les nostres Escoles bressol municipals:

- Albarés
- Balàfia
- Bordeta
- Capponet
- Centre Històric
- Gargot
- Germans Grimm
- La Mitjana
- Llúvia
- Magraners
- Parc de Gardeny
- Pardinyes
- Raimat
- Rellotge
- Ronda-La Mercè
- Secà
- Sucs
- Vailet

Hi havia una vegada un petit poblet del Segrià on la gent passava gana i penúries. Aquella gent feia dos anys que patien una sequera molt dura i collites molt escasses, i tenien poc menjar per passar els llargs i freds hiverns de Lleida.

Un bon dia de febrer, aparegué al poble un foraster que, de tant viatjar i viatjar, estava mort de fam. A la primera casa que va arribar, va decidir picar a la porta: "Toc-toc, toc-toc!"

- Qui hi ha? Què voleu? -respongué una senyora amb cara de pomes agres.
- Sóc foraster, mestressa. No tindríeu un rosegó de pa per a un pobre viatger?
- No!, no hi ha pa ni res de res! -I li tancà la porta.

Va anar a provar fortuna a l'altra casa...

- Ah, Mariaaaa! Que hi ha algú? -crijà l'home amb educació.
- Què voleu? -respongué una veu gruixuda des de dins.
- Que no tindríeu pas cap vianda per omplir la panxa d'aquest viatger?- demanà.
- I ara! Que us heu begut l'enteniment? Marxeu, marxeu d'aquí.

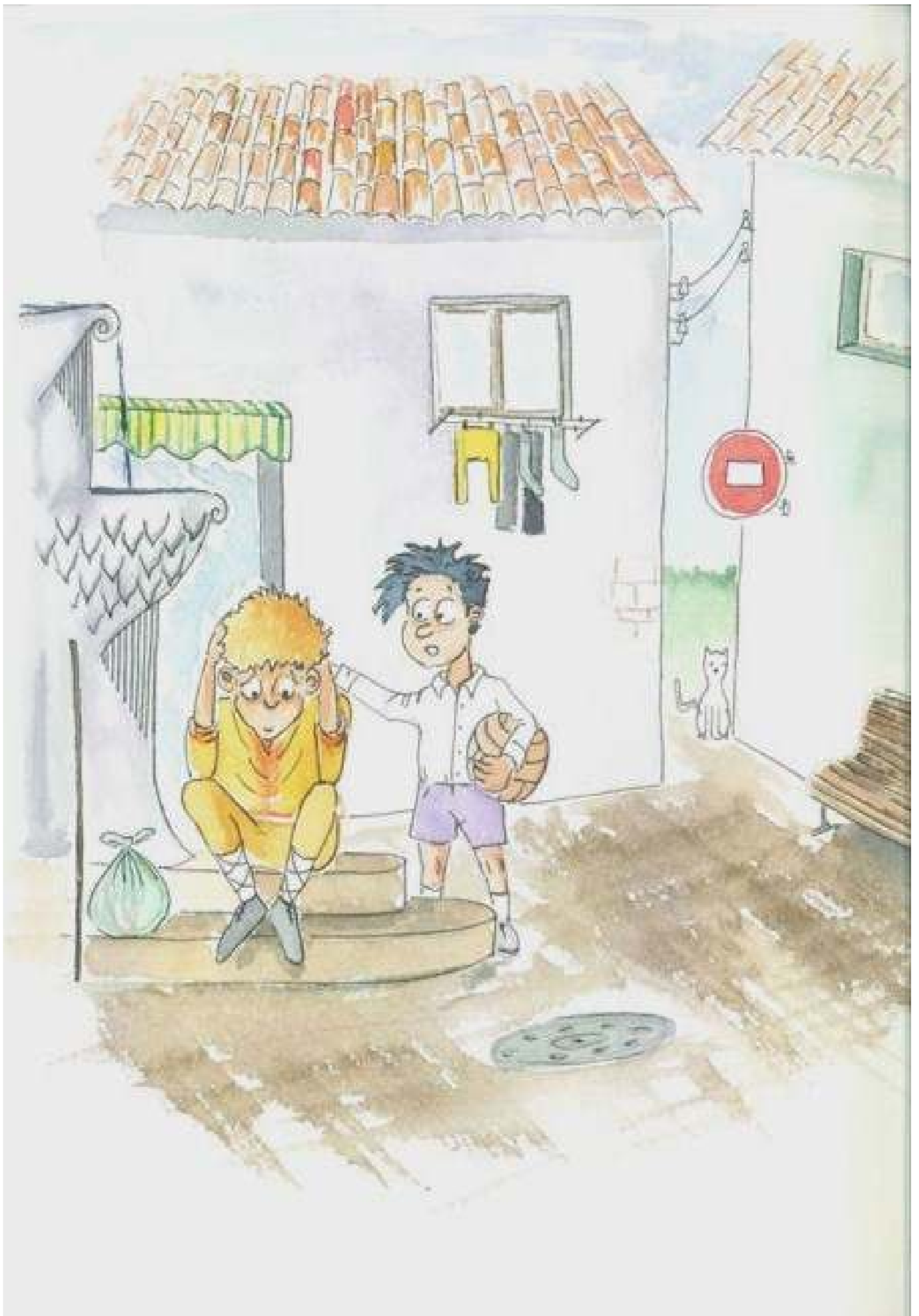
El viatger ho tornà a provar en tres cases més i, com era d'esperar, va obtenir el mateix resultat.

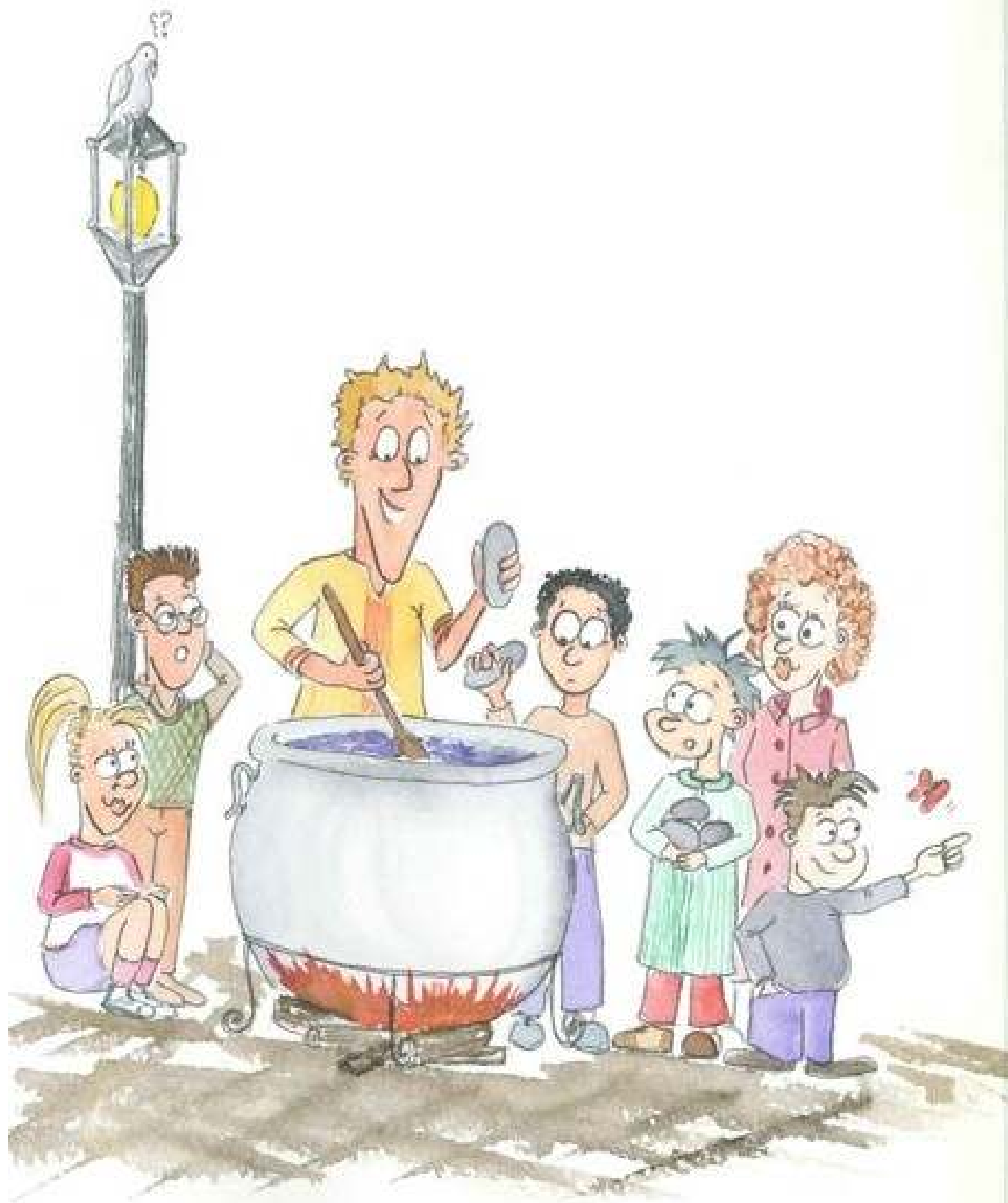
Desesperat, va anar a calmar la set a la font de la plaça del poble i, mentre rumiava com aconseguir omplir la panxa, se li acostà un bon minyó i li digué:

- Què fas aquí tot sol? Sembles preocupat. Què et passa?- preguntà el noi encuriosit.
- Ai, fillet! Vinc de molt lluny i estic mort de gana. Volia preparar la meva sopa de pedres i no trobo ningú que em vulgui ajudar. -va respondre.
- Una sopa de pedres?- el nen, que era l'Albert de cal pastisser, al principi el va prendre per boig.
- Quins costums més estranys teniu al vostre país! -va afegir.
- Que no, que no, que et dic que la meva sopa de pedres està per llepar-se'n els dits- insistí.- D'allà on vinc en fem tot sovint! Que, m'ajudes?

El nen, després de rumiar-s'ho una mica, va decidir ajudar-lo i va avisar els seus amics. Entre tots li van portar una olla molt gran i unes quantes codines¹ de riu. L'home va fer foc, a damunt hi posà l'olla amb aigua de la font de la plaça i després hi va tirar les pedres. I vingà!..., a fer xup-xup. Evidentment tots els nens tenien els ulls oberts com taronges, esperant la sopa que s'estava coent.

Al cap d'una estona, l'home tastà la sopa...

- Mmmm..., ja comença a estar a punt... però... jo hi afegiria alguna patata. Sí, exacte, amb alguna patata quedaria millor...-

Al moment en Dídac, un dels nens, saltà i digué:

- Al rebost encara n'hi queda alguna de l'any passat, me'n vaig a casa i en portaré unes quantes.

Un cop hi va afegir les quatre patates, el foraster la tornà a tastar....

-Mmmm..., que bona! Ara, molt millor..., però... jo encara hi posaria un tros de pernil...

Llavors la Sara de cal Pagès va dir:

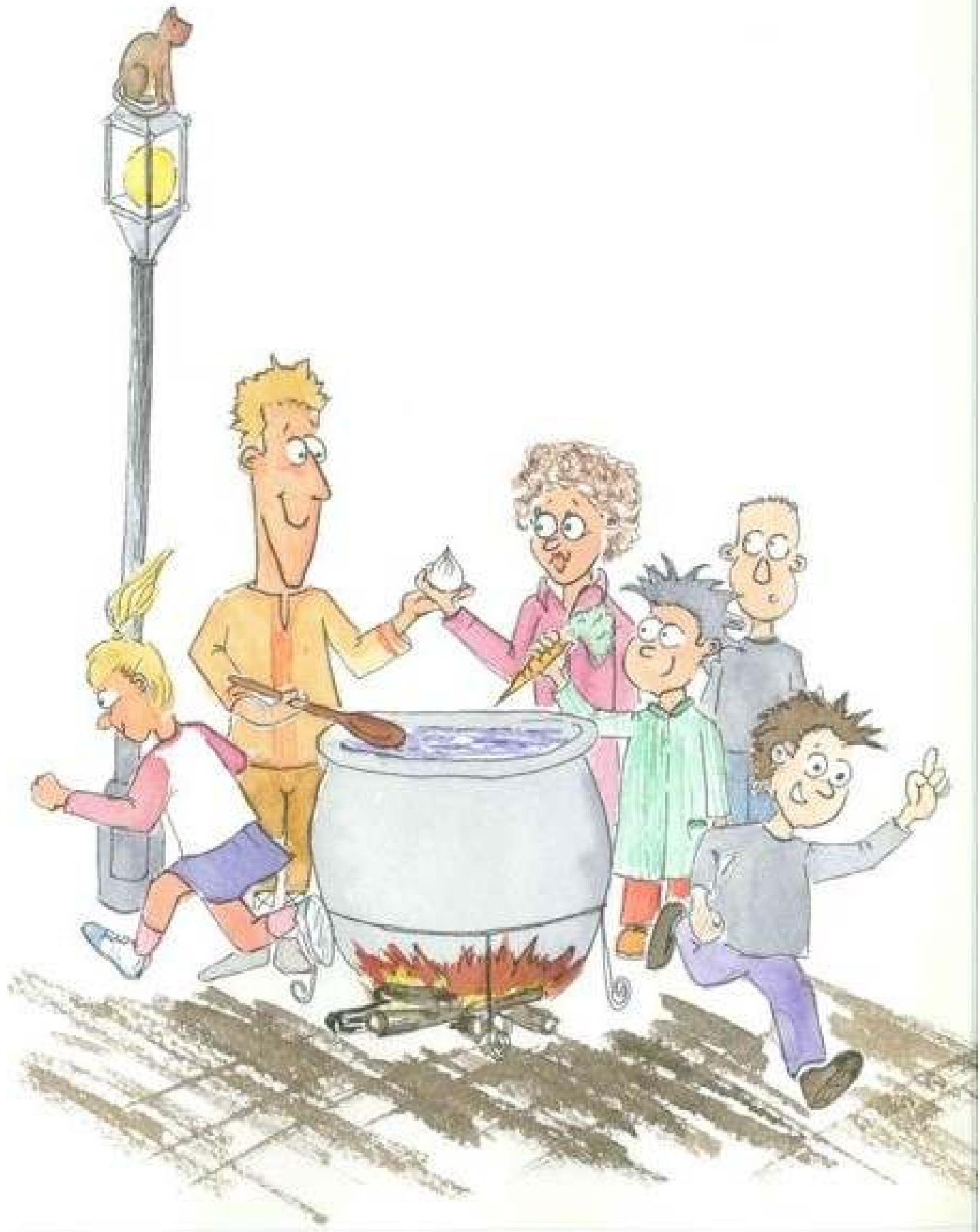
- A casa encara hi ha l'os de la pota del senglar que enguany vam caçar al bosc, ara la porto!

I l'hi afegiren.

De seguida la sopa va començar a fer una oloreta excepcional, però el viatger no l'hi acabava de trobar el punt... El Jan li va portar uns tomàquets de l'hort, la Lara uns porros, la Noah i l'Aina unes cebes de la cuina de la padrina, i així, tots els nens i nenes d'aquell petit poble, van ajudar a "afinar" el gust d'aquella sopa.

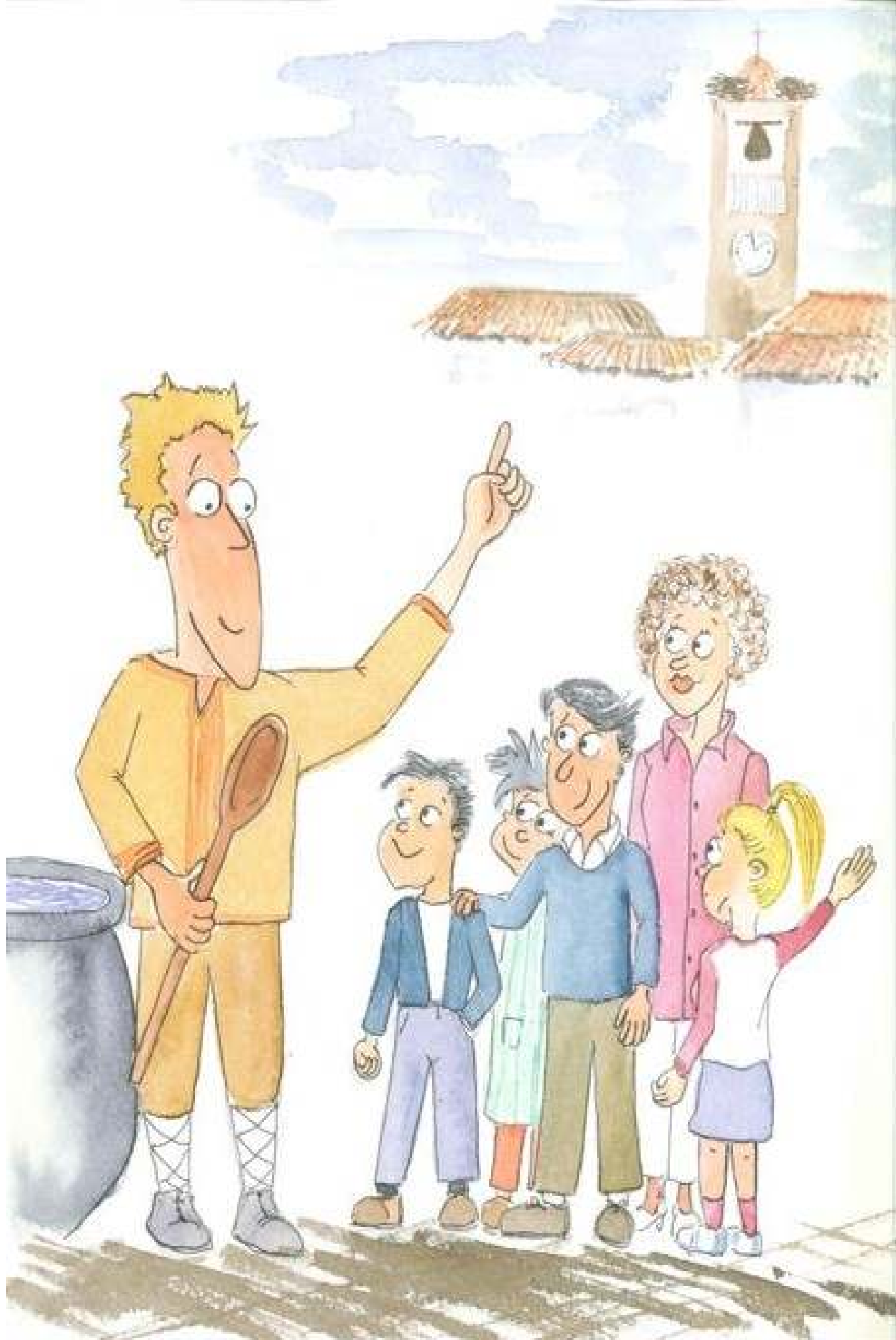

Renoi, quina olor que feia!

El sol ja s'havia acabat d'enfilar quan les campanes del poble va tocar les dues del migdia.

Lavors, aquell estrany viatger tastà la sopa, l'ensumà ben ensumada i els digué aquestes paraules:

- Nois i noies, aquesta sopa per fi ja està a punt. Ara aneu corrents a totes les cases i aviseu a tothom, pares, mares, padrins i padrines. Dieu-los que agafin un plat i una cullera i que facin cap a la plaça, que avui tot el poble menjarà calent!

I tothom es presentà a la plaça. N'hi hagué per a tothom! Aquell dia hi va haver festa grossa.

Llavors s'adonaren que, si cada casa donava una mica de recapte, podrien fer menjar per a tothom. D'aquesta manera van aprendre a compartir una miqueta més el poc que tenien.

En aquell poble mai més van passar gana ni penúries, i, tot, gràcies a aquell viatger de terres llunyanes que els ensenyà a preparar la sopa de pedres!

Fi

